

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๗

เอาหมอนห่าง ๆ หน่อย

คำว่าธรรมไม่มีอะไรเหมือนนะ ใจเท่านั้นสัมผัสได้ รู้ได้เห็นได้ จะพูดอะไรก็พูดไม่ถูก มีใจเท่านั้นเหมาะสมกันที่สุด เพราะฉะนั้นใจกับธรรมจึงกลืนกันเป็นอันเดียวกันได้ ถ้าใจถึงขั้นบริสุทธิ์เต็มที่แล้วกับธรรมอันนี้เป็นอันเดียวกันเลย อย่างที่ว่าพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ บรรดาพระสงฆ์สาวกบรรลुरुธรรม พอไปถึงเท่านั้นถึงกันหมดเลย เหมือนน้ำมหาสมุทรดังที่เคยพูด ไม่ต้องถามใคร เข้าใจตัวเองพร้อมหมดเลย พระพุทธเจ้ามีที่พระองค์ไม่ถามใครเลย เราเคยคาดเคยคิดไหมว่ามันจะเป็นอย่างนั้น แต่เวลามันเป็นแล้ว ปฏิเสธได้ไหมละ ยอมรับทันทีเลย นี่ละเรียกว่าธรรม

ที่อุตสาหะพยายามไปชอกแซกซิกแซกที่นั่นที่นี้ก็ไม่ใช่อะไร ก็คืออันเดียวกันนี้ ความเมตตามันซึมไปหมดเลย ความเมตตาที่พูดยากนะ เหมือนว่าเป็นอันเดียวกัน แต่ใจนี้ไม่สงบสยมนะ เวลาจะแยกออกมาพูดพูดไม่ถูก ทางจังหวัดเลยมีภูหลวงกับภูเรือ ภูเรืออยู่ลึก ๆ ภูหลวงอยู่ลึก ๆ ไปทางนี้ ไปดูสภาพของเขาแล้วก็เลยได้ส่งของบ่อย ๆ แต่ภูหลวงโรงพยาบาลนี้แคบหน่อย เราให้เขาติดต่อเจ้าของที่ที่ติดกับโรงพยาบาล ถ้าเขาจะขายเราก็จะซื้อให้ ทีนี้ตกลงว่าเขาไม่ขายก็เลยหมดปัญญาแหละ เลยแคบอยู่อย่างนั้น ถ้าหากว่าเขาขายเราก็จะซื้อขยายให้เลย นี้อย่างหนึ่งที่ว่าโรงพยาบาลมีที่คับแคบอยู่บ้าง แม้จะเป็นอำเภอก็ยังรู้สึกคับแคบ ที่ซื้อที่ขยายออกให้นี้ โอ้ย มีเยอะนะ โรงพยาบาลต่าง ๆ ไปที่ไหน รู้สึกคับแคบ ถ้ามีเขาจะขายแล้วเราก็ซื้อขยายออกให้ ขยายให้เรื่อยเลย ซื้อที่ขยายโรงพยาบาล โอ้ย เยอะเชียว

สำหรับคนไข้เดินผ่านไปก็รู้ เขาอนอยู่ตามเตียง เราไปดูในครัวเขา ชอกแซกเข้าไปดูครัว ที่จะนำอาหารมาให้คนไข้ มันดีอยู่นะเรา ชอกแซกเก่ง เช่นอย่างไปวัดอย่างนี้เหมือนกัน นี่หมายถึงวัดป่า ไปตรงไหน ๆ ถ้าเขาไม่รู้เราแล้ว โห้ย เป็นโจรผู้ร้ายตัวสำคัญนะ จะชอกแซกไปเที่ยวดูหมด คือดูเหล่านั้นมันก็ชี้ถึงหัวใจของผู้ปฏิบัติธรรมด้วยกัน ไปดูอะไร ๆ มีระเบียบเรียบร้อย อะไร ๆ มันส่อมาถึงนี้ ถ้าดูอะไร ๆ แล้วระเกะระกะเลอะ ๆ เทอะ ๆ ก็แสดงว่าอันนี้ไม่เอาไหน ความหมายว่าจั้น

เดี๋ยวนี้ไม่ไปไหนแล้วละ แต่ก่อนเป็นอย่างนั้น คือไปวัดนั้นวัดนี้ ไปใครรู้จักอยู่นะ ถ้าไม่รู้มาตั้งเดิมรู้จักอยู่ ลงรถแล้วปีนเข้าไปชอกแซก จนบางที่เขาจ้อง มายังไง พระมา

ยังงใจชอกแซกๆ แต่ถ้าวัดไหนรู้แล้วไม่ไป ถ้าวัดไหนไม่รู้ไป สำนักแม่ชีแม่ขาวเหล่านี้เข้าหมดเลย ดูหัวใจของผู้ปฏิบัติสถานทีนั้นๆ ดูเหล่านี้ดูหัวใจ ออกไปจากใจๆ ถ้าใจมีความละเอียดลออ มีความรอบคอบ มีธรรมประจำใจ สติธรรม ปัญญาธรรม วิริยธรรม เป็นพื้นฐานของใจ ดูอะไรก็เรียบร้อยๆ ออกไปจากอันนี้ ถ้าอะไรเลอะๆ เทอะๆ แสดงว่าใจนี้เลอะเทอะ นั้น มันบอกหัวใจนะ

เพราะฉะนั้นจึงสอนอยู่เสมอเรื่องสติเรื่องปัญญา ความเพียร เป็นที่ตั้งของผู้ปฏิบัติธรรม อันนี้เป็นสำคัญมากที่สุด ผู้ปฏิบัติธรรมมีความมุ่งมั่นในธรรมะขั้นสูงเท่าไรๆ นี้ ดูสถานที่ที่ประกอบความเพียรของท่านก็รู้ มันหากต่างอยู่นั้นละ ต่างอยู่ลึกๆ เพราะฉะนั้นจึงว่าธรรมนี้ละเอียดอ่อนมากที่สุด อย่างสำนักพ่อแม่ครูจารย์มั่นนี้แห่ม เปรี้ยะเลยนะกับตำรา ไม่มีผิดไปเลย ไม่ว่าธรรมไม่ว่าวินัย เก็บหอมรอมริบไม่ให้ตกเสียเสียหายไปได้เลย นั้นท่านมีธรรมในใจท่านสวางธรรม กระจายแต่ของดีไปหมดทุกอย่าง นี้ออกจากใจ

ที่อยู่ของท่าน อยู่ยังงท่านอยู่ได้สบายๆ แต่ก่อนเราก็ยังไม่ได้พิจารณา ไปอยู่ที่ไหน ถ้าภาษาของโลกเขาเรียกว่าดูไม่ได้ ท่านอยู่ที่ไหน ไปอยู่ตรงไหนเช่นวัดอย่างนี้ วัดก็วัดเล็กๆ อยู่ศาลา กั้นห้องอยู่นั้น แน่ท่านอยู่อย่างนั้น อยู่สบายมาก ทุกอย่างสบาย ปัจจัย ๔ อาหารบิณฑบาต การใช้สอย ที่อยู่ที่อาศัย ไม่มีอะไรเหลือเฟือเลย จัดเป็นธรรมล้วนๆ พอหมดพูดง่าย ๆ สิ่งเหล่านี้ก็ฝากร่างกายไว้กับเขาอย่างนั้นแหละ นี่เวลาพิจารณามันรู้ ไม่ต้องถามมันก็เป็นของมันเอง ยิ่งพิจารณาย้อนของท่าน อ้อ เป็นอย่างนั้นเอง ท่านอยู่อย่างนี้เอง

คือธรรมชาติอันนี้อาศัยอยู่ในร่างที่สกปรกรกรุงรัง ธรรมชาติที่เลิศเลอสุดยอดยังคงร่างอยู่นั้น อันนี้ก็เหมือนกับโลกทั่วๆ ไป เพราะฉะนั้นอยู่ไหนพอปลงพอวางได้ ท่านก็ปลงไปวางไปอยู่ไปอย่างสบายๆ เพราะอันนั้นมันเหนือหมดแล้วภายในใจ ท่านจึงไม่มีอะไรที่จะเข้ามาประดับประดา อันนี้เลิศเลอสุดยอดแล้วจะเอาอะไรมาประดับ ร่างกายนี้ก็เหมือนกับสิ่งทั้งหลาย เมื่อเหมือนกันแล้วก็จะไปประดับประดาตกแต่งอะไรให้สวยให้งามอะไรนักรหนา ก็ให้เข้าสภาพอันเดียวกัน เพราะฉะนั้นจึงอยู่ได้ อยู่ง่าย กินง่าย นอนง่าย ไปง่าย ปลงลงตามสภาพอันนั้น เพราะอันนั้นพอหมดแล้ว ด้วยเหตุนี้เองท่านอยู่ที่ไหนจึงเป็นอย่างนั้น

พ่อแม่ครูจารย์มั่นนี้เรียกว่าหาที่ต้งดีไม่ได้เลย หมด เราไม่มีแม้ขั้นเดียวที่จะได้ต้งดีท่านตรงไหนไม่มี จึงว่าเหมือนครั้งพุทธกาลเปรี้ยะเลยเทียว ไม่ผิด ตำรากับองค์ท่านที่ปฏิบัติเข้ากันได้ปั๊บๆ เข้าได้หมดเลย เวลาไปหาท่านที่แรก มองดูพระองค์ไหนก็เหมือนผ้าพับไว้ๆ เรียบไปหมด ก็มีแต่ตัวคลั่งกิเลสตัวเดียวแต่เรานี้เข้ามาสกปรกอยู่ในวัดนี้ นี้

ท่านเป็นพระอรหันต์หมดแล้วหรือ สงสัยนะ ดูองค์ไหนๆ เรียบหมดเลย นี่ท่านจะเป็นพระอรหันต์หมดแล้วหรือ จะเป็นคลังกิเลสแต่เราองค์เดียวนี้ มาสกปรกอยู่ในวัดนี้ ทำให้คิดนะ พุดตามความคิดของเจ้าของ เพราะเรียบขนาดนั้นละ

ท่านไม่ได้อยู่หลายองค์ ปรกติท่านก็อยู่องค์เดียวสององค์ อยู่ในป่าในเขา อยู่ที่ไหน พระไปอยู่กับท่านไม่ให้อยู่ด้วย อยู่องค์เดียวๆ ของท่าน อย่างมากสอง ท่านไล่หนีเรื่อย ท่านบอกไม่สบาย ท่านว่าฉัน เราพิจารณาเรื่องของท่าน อ้อ ที่นี้มันก็รู้กันเองละ ค่อยรู้ไปเองเรื่องของท่านเป็นยังไงๆ มันหากรู้ของมันไปเอง บางอย่างพุดได้ บางอย่างก็พุดไม่ได้ จึงว่าธรรมนี้ละเอียดสุดยอด เรื่องความเพียร พระไปอยู่ด้วยนี้เข้มงวดมากทีเดียว เข้มแข็ง เข้มงวดทุกอย่างความเพียร จะไม่มีเรื่องโลกสงสารอะไรเข้ามาเจือปนเลย จะมีแต่ธรรมล้วนๆ นั่งบิ๊บบเป็นธรรมขึ้นมาเลย ล้วนๆ ๆ เหมือนโลกไม่มี มีแต่ธรรมเท่านั้นที่อยู่ในวงนั้นๆ ที่ท่านอยู่ เป็นอย่างนั้นนะ

เพราะจิตเป็นธรรม กิริยาอาการใดแสดงออกมา ออกมาเป็นธรรมทั้งหมดๆ เวลาอยู่ไปได้ปริกษารธรรมะคุณธรรมะกันก็ค่อยรู้เรื่องของกันและกันที่อยู่ด้วยกันนั้นนะ ที่แรกมันเหมาลึกๆ หรือว่ามันคาดเอาลึกๆ ว่านี่ท่านเป็นพระอรหันต์หมดแล้วหรือ มองดูองค์ไหนนี่เหมือนผ้าพับไว้ๆ เหมือนกันหมดเลย จะมีแต่คลังกิเลสแต่เราองค์เดียวนี้หรือ เราไม่ได้ระเกะระกะอะไรกับใครแหละ แต่เหมือนว่าเราเป็นคลังกิเลสองค์เดียวในวัดนี้ที่เข้าไปอยู่ ครั้นอยู่ไปๆ สันทนาธรรมะกันไป ก็ค่อยรู้เรื่องภูมิธรรมภูมิธรรมของกันและกันไปอย่างนั้นนะ นั่นละความละเอียดของพระที่มุ่งธรรมมุ่งธรรมจริงๆ จะไม่แสดงแทงตาแทงใจ มีแต่ตี๋มต่ำไปด้วยกัน

บิณฑบาตพอออกบิ๊บก้าวเดินสวยงามมากเทียว เพราะพระไม่มีมากแต่ก่อน ไม่จุ่นจ้านๆ เหมือนอย่างวัดป่าบ้านตาด วัดป่าบ้านตาดนี้มันวัดอะไรก็ไม่รู้นะ เลอะเทอะ เพราะเราอยู่มาทุกแบบทุกฉบับ จนกระทั่งมาเป็นเจ้าคลังใหญ่ของความยุ่มย่าม วัดป่าบ้านตาดนี้มันเป็นวัดยุ่มย่าม มองดูพระก็ยุ่มย่าม มองดูประชาชนในวัดนอกวัดยุ่มย่าม เราเป็นเหมือนว่าคลังรับเหมาหมด ที่ละเอียดลอก็ผ่านมา อะไรผ่านมาๆ มาถึงปัจจุบันนี้ที่ว่ายหายาบที่สุด คือวัดป่าบ้านตาดนั้นแหละ ต้องหลับหูหลับตาเอา อยู่เหมือนหนึ่งว่าหลับหูหลับตาอยู่ไป ฉะ ก็สภาพเป็นคนละสภาพๆ ไม่เหมือนกัน จะให้เป็นอย่างเดียวกันได้ยังไงมันมากต่อมาก ก็ทนไปแบบนั้นแหละ เรื่องรู้นี้รู้ ปิดไม่อยู่ เป็นยังไงแสดงตรงไหน ผิดถูกยังไง มันจะทราบทันทีๆ ก็ปล่อยให้ทราบไป ส่วนที่จะแสดงออกไม่แสดง นอกจากที่ควรจะแสดงก็แสดง หรือไว้วากบ้างก็เอา มันเป็นหลายแบบที่มาเกี่ยวข้องกับอยู่

เราจึงได้สอนเสมอเรื่องธรรม จิตตภาวนานี้แหลม กลั่นกรองให้ละเอียดมากที่สุดเท่าที่เดียว กลั่นกรองจิตให้ละเอียดจนสุดขีดแล้ว ที่นี่เลิศเลอไม่มีอะไรเหมือนเลย ในสามแดนโลกธาตุไม่มี เพราะฉะนั้นท่านจึงว่า สมมุติกับวิมุตติ ไม่มีอะไรเหมือนเลย และไม่เหมือนอะไรด้วย ส่วนธาตุส่วนชั้นนี้ก็เหมือนโลกทั่วๆ ไป แต่ธรรมชาตินั้นไม่ได้เหมือนอะไร นี่ละท่านผู้ถึงธรรมประเภทนี้แล้วเรียกว่าเลิศเลอ และเลิศเลอตลอดเลย ท่านจึงเรียกว่านิพพานเที่ยง คงเส้นคงวาหนาแน่น กฏ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ซึ่งเป็นเรื่องสมมุติเข้าไม่ถึงธรรมชาตินั้นไม่มีคำว่า อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ผ่านหมดเลย เพราะฉะนั้นจึงว่าไตรลักษณ์เป็นทางเดินเพื่อพระนิพพาน ดังที่เขียนไว้นั้น

นิพพานคือนิพพาน เป็นอื่นไปไม่ได้ เป็นอย่างนั้นนะ อย่างที่ถกเถียงกันอยู่ว่า นิพพานเป็นอัตตาบ้าง เป็นอนัตตาบ้างเหล่านี้ ถกเถียงกันอีกทีก็ ระยะเวลาดูเงียบไปนะตั้งแต่บทธรรมข้อนี้ขึ้นมา เหตุที่จะขึ้นก็ไปเทศน์ที่เขื่อนภูมิพล เขามาถามปัญหาตอนเช้า ก็ตอบกันปั้งปั้งตอนนั้นเลย พอตอนบ่ายเขาก็ออกทางวิทยุ ออกเรื่อยเลย จากนั้นมาเรื่องนิพพานเป็นอัตตาหรือเป็นอนัตตาเลยเงียบไป ทุกวันนี้เงียบไป ก็แสดงว่าจะยอมรับแบบหนึ่งๆ ว่าจัน ไม่มีใครมาคัดค้านเรื่องอัตตา อนัตตานะ

ก็มันเป็นทางเดิน จึงว่า อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ไม่มีในนิพพาน แล้วไตรลักษณ์จะไปเป็นอัตตา อนัตตา ในนิพพานได้อย่างไร เข้าใจหรือ มันซัดอยู่ในหัวใจ ผ่านไปๆ ก้าวบันไดก้าวขึ้นขั้นนี้ๆ พอถึงบ้านปั๊บมันก็รู้ บันไดเป็นบันได บ้านเป็นบ้าน กฏ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ก็เป็นเหมือนบันไดก้าวขึ้นไป พอถึงนั้นปั๊บอันนี้ก็หมดปัญหา แล้วจะไปเป็นบันได จะไปเป็นบ้านได้อย่างไร เป็นอย่างนั้นแหละ มันซัดอยู่ในหัวใจ ก้าวไปๆ พันปั๊บแล้วมันก็รู้เอง

เราจึงได้สอนเสมอ เน้นหนักทางด้านจิตตภาวนา อยากให้พี่น้องทั้งหลายได้เห็นธรรมทั้งหลายในพุทธศาสนา บอกว่าเท่านั้น พุทธศาสนานี้แหลม สอนอย่างแม่นยำ ไม่มีอะไรที่จะขัดจะแย้งกันได้เลย ปฏิบัติไปตรงไหน รู้ตรงไหนๆ ยอมรับๆ นอกจากนั้นแล้วพระพุทธเจ้าเหมือนว่ามาตีตราไว้หมดเลย ทรงรู้อรรถเห็นหมดแล้ว แล้วจะไปค้านท่านได้ยังไง ไม่มีที่ค้าน หมอบกราบท่านนั่นเอง

ใจของเราเนี่ยมันมีตั้งแต่บุตรแต่คุณ เต็มอยู่ในหัวใจไม่ว่าเขาว่าเรา โลกนี้จึงเต็มไปด้วยกองทุกข์ความทรมานทั่วโลกดินแดน เพราะกิเลสตัวสกปรกตัวก่อพิษก่อไฟมันอยู่ในหัวใจของสัตว์ อยู่บนหัวใจเสียด้วย ไปที่ไหนก็มีแต่นี้เป็นผู้แสดงออก ที่นี่เวลาแสดงออกแล้วก็มีอันหนึ่งเป็นเรื่องของกิเลสที่นั่นละแผ่ขึ้นมา ทำให้เราไม่สบาย เราไม่เจริญ เราเป็นทุกข์ เหมือนว่าคนอื่นเขาเป็นสุข เป็นผู้เจริญรุ่งเรืองอะไร เพราะฉะนั้นจึงได้พูดกันว่า

บ้านนั้นเจริญ เมืองนี้เจริญ ว่าไป สำคัญออกไปเฉยๆ เพราะใจมันเดือดร้อนของมัน มันจึงคิดว่าที่นั่นจะเจริญที่นี้จะเจริญ ว่ากันไป ทั่วโลกเป็นเหมือนกัน เราจะไปตำหนิใครไม่ได้ มันเป็นเหมือนกันในหัวใจดวงนี้

ที่นี้พอธรรมได้เข้าถึงใจปั๊บมันรู้หมดเลย อะไรๆ มันก็ผ่านมามากแล้ว จิตดวงนี้ผ่านวัฏจักรมานี้สักก็ก๊อปก็ก๊อป มันผ่านมาหมด แต่ธรรมชาตินี้ไม่เคย พอเจอเข้าปั๊บมันก็รู้กันหมด ครอบไปหมด ไม่ถามก็รู้ ผู้ที่มีธรรมอย่างน้อยจึงพอมีความสุขชุกหัวนอนได้นะ ถ้าไม่มีธรรมใครจะอวดว่าเก่งกล้าสามารถขนาดไหน ก็มีแต่ลมปากของกิเลสหลอกโลกนั่นแหละ ถ้ามีธรรมในใจอย่างน้อย พอ พอกักพออยู่พอชุกหัวนอนได้ พอเป็นเกาะเป็นดอนมีมากเท่าไรก็ยิ่งกระจ่างออกไป ความสุขค่อยขยายตัวออกๆ สุขอยู่ที่ใจ ทุกข์อยู่ที่ใจ เราอย่าว่าโลกธาตุกว้างๆ นี่เป็นแหล่งแห่งความสุขความทุกข์ ไม่มี มีในหัวใจสัตว์เท่านั้น เพราะฉะนั้นพุทธศาสนาจึงสอนลงที่หัวใจ ตัวมหาเหตุอยู่ที่นั่น พอจ่อลงตรงนี้แล้วมันจะกระจายไปหมด รู้ทั้งกิเลสรู้ทั้งธรรม ชำระทั้งกิเลส บำรุงทั้งธรรมขึ้นด้วยกัน

ที่นี้เวลาธรรมกระจ่างขึ้นๆ มันก็เห็นหมดปิดไม่อยู่ ใครก็ตาม หัวใจดวงนี้เป็นนักรู้เมื่อสิ่งที่ปิดบังเปิดออกมาน้อยมันจะรู้ออกโดยลำดับๆ เปิดเต็มที่รู้เต็มที่คือใจดวงนี้ มีธรรมเท่านั้นเปิดได้นอกนั้นไม่มี กิเลสปิดตลอด มีธรรมเท่านั้นเปิดกิเลสออกได้ จึงอยากให้ภาวนา ได้มากได้น้อยก็ตาม แม้จะไม่รู้อะไรก็ตามการภาวนานี้มีอานิสงส์มาก ไม่ใช่เล่นๆ รู้ไม่รู้ก็ตามมีอานิสงส์มากการภาวนา ยิ่งรู้นั้นรู้นี้เข้าไปยิ่งดูดียิ่งดี ดูดีเต็มเรื่อย ๆ ถึงขนาดที่ว่าพุ่งเลยเทียว อยู่ไม่ได้ แน่ถึงขั้นอยู่ไม่ได้มีภาวนา เวลาเห็นเข้าเท่าไรรู้เท่าไรยิ่งอัศจรรย์ สิ่งที่เคยเป็นภัยก็ยิ่งเห็นชัดเข้าๆ สิ่งที่เป็นคุณก็ชัดไปตามๆ กัน ที่นี้มันก็บิน บินถึงขนาดที่ว่าไปเท่านั้นอยู่ไม่ได้ อยู่ไม่ได้ เป็นกับตายไปเท่านั้นๆ เลย

ถึงธรรมขั้นที่เต็มที่แล้วพุ่งๆ อย่างที่ว่าความเพียรกล้า แต่ก่อนเราก็เคยเห็นในตำรา มี พระโศณะท่านได้รับเอตทัคคะในเรื่องความเพียรกล้า ท่านเดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตก เราก็อ่านในตำรา แต่มันไม่ถึงใจนะ พระโศณะนี้เดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตก เวลาได้ตรัสรู้ธรรมบรรลุดุธรรมแล้ว พระพุทธเจ้าทรงตั้งเอตทัคคะให้ว่า เลิศเลอในทางความเพียร องค์กรนี้เด่นทางความเพียร ถึงขนาดที่ว่าเดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตก เราก็อ่านๆ ไป ที่นี้เวลามาประกอบความเพียร นี้เราไม่ได้วัดรอยนะ เอาความจริงต่อความจริงใส่กันจะวัดรอยที่ไหน เวลาทำความเพียรถึงขั้นนี้แล้วเป็นอย่างนั้น ถึงขั้นอัตโนมัติ ฆ่ากิเลสโดยอัตโนมัติของธรรม ธรรมฆ่ากิเลส อยู่ที่ไหนฆ่าตลอด เหมือนกิเลสผูกมัดเราฆ่าเราทำลายเรา อยู่ที่ไหนกิเลส ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา นี้เรียกว่าพื้นฐานใหญ่ของกิเลส แขนงของมัน กิ่งก้านสาขา

นับไม่ได้ มีแต่ออกจากกิเลส ๓ ตัวน้ำมันครอบอยู่หัวใจสัตว์ มันทำงานบนหัวใจสัตว์เป็น
อัตโนมัตติ

ไม่ว่าหัวใจใดก็ตาม เคลื่อนออกไปตรงไหนมีแต่กิเลสพาเคลื่อนๆ ทำงานเพื่อ
ประโยชน์ของมัน แต่กองทุกข์ก็เพื่อเราโดยตรง นี่เป็นอัตโนมัตติ เรื่องของกิเลสทำงานบน
หัวใจสัตว์ เป็นอัตโนมัตติทุกหัวใจสัตว์มาตั้งกับตั้งกลับ ใครก็ไม่เคยคิดเคยรู้ว่ากิเลสทำงาน
อย่างนี้ ไม่มีใครคิดนะ เมื่อเวลาจะคิดก็คือธรรมส่องเข้าไปมันถึงได้รู้ ทีนี้เวลาเราประกอบ
ความพากเพียรเข้าไป ถึงขั้นเบิกออกๆ เบิกออกถึงขั้นอัตโนมัตติ สติก็เป็นอัตโนมัตติ ปัญญา
ก็เป็นอัตโนมัตติ ความเพียรทุกด้านเป็นอัตโนมัตติเพื่อฆ่ากิเลสทั้งนั้น ทีนี้อยู่ที่ไหนมีแต่ฆ่า
กิเลสเป็นอัตโนมัตติ นี่ถึงขั้นธรรมเป็นอัตโนมัตติก็มี เช่นเดียวกับกิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์
โดยอัตโนมัตติของมันนั่นแหละ นี่เรียกว่าธรรมทำงานโดยอัตโนมัตติ

ถึงขั้นนี้แล้วอยู่ไม่ได้แน่ เป็นอัตโนมัตติ ท่านเรียกว่าความเพียรกล้า แต่ในความเพียร
อันนี้คำว่าเพียรนี้ไม่มี นอกจากว่าเพียรเพื่อพ้นทุกข์ ตั้งต้นไว้ว่าเพื่อพ้นทุกข์เท่านั้น เพียร
เพื่อมัน แต่ในย่านกลางนี้ไม่มีละคำว่าเพียร ได้รู้เอาไว้มันจะเลยเถิด นอนก็ต้องบังคับให้
นอน เข้าสู่ความสงบเย็นใจคือสมาธิก็ได้บังคับเข้าสู่ ไม่งั้นมันเพลินในการพัดกับกิเลส ฆ่า
กิเลส หมุนตัวๆ ทั้งวันทั้งคืน ท่านจึงว่าสติปัญญาความเพียรอัตโนมัตติ ถึงขั้นนี้แล้วไม่อยู่ละ
อย่างไรก็ไม่อยู่จะทำอะไรให้อยู่ ขอขาดก็ไม่อยู่ มีแต่จะไปทำเดี่ยว ทั้งๆ ที่ขอขาดยังจะไป
ความรุนแรงของความเพียรด้วยการที่เห็นทุกข์มากนั่นแหละ

เห็นทุกข์มากเท่าไร เห็นโทษของกิเลสมากเท่าไร เห็นคุณของธรรมมากเท่าไร
เพราะฉะนั้นจึงอยู่ไม่ได้ หมุนตัวๆ นี่ละทีนี้เวลามันก้าวเข้าไปนี้แล้วมันก็เริ่มรู้ละซี อย่าง
พระโสณะท่านประกอบความเพียรจนฝ่าเท้าแตกนั้น มันก็มาเป็นกับตัวเองมันก็ยันกัน จะ
วัดรอยกันไต่ยังไต่ มันเป็นอย่างไรก็ต้องบอกอย่างนั้น ถึงขั้นนี้แล้วลงเดินจงกรมไม่รู้เวลา
เลย ถ้าวางได้ก้าวเดินจงกรมแล้วเท่านั้นเวลาไม่มี ไม่ว่านั่งสมาธิภาวนาไม่มีเวลาเข้ามาอยู่ มี
แต่กิเลสกับธรรมพัดกันอยู่บนหัวใจ ไม่มีกาลสถานที่เวลาล่าเวลาเข้ามาเกี่ยวข้องเลย นี่
เรียกว่าความเพียรอัตโนมัตติ ได้รู้เอาไว้มันจะเลยเถิด ต้องให้พักนอน บังคับให้นอน
มันจะไม่นอนบังคับให้นอนจะด้วยอุบายวิธีการใดก็ได้

แต่สำหรับเราเนี่ยเวลามันจะไม่หลับไม่นอนจริงๆ บังคับเอาไว้ด้วยพุทโธ เอาพุทโธๆ
ให้อยู่กับพุทโธ ไม่ให้อยู่กับสนามรบ ระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกันบนเวทีคือหัวใจนี้
เรียกว่าสนามรบ มันเอากันไปถอยสูกันไม่ถอย ต้องวิ่งเข้ามา เอาพุทโธมัดเอาไว้ ให้พัก ๑)

พักเข้าสู่ความสงบสมาธิ ๒) พักให้หลับ เอนี้รุ่งเอาไว้มันไปทำงาน บังคับเอาไว้ ก็หลับนอนด้วยความบังคับอย่างนี้ลงสู่ความสงบ

สมาธิมันก็เก่งพอแล้ว แต่บทเวลาก้าวออกทางด้านปัญญา สมาธิกลายเป็นมูตรเป็นคูตไปแล้วเห็นใหม่ละ แต่ก่อนที่ว่าสมาธินี้เลิศเลอ จนกระทั่งไปเหมาเอาว่า สมาธินี้แหละเป็นนิพพานเนว้ทั้งวัน นี่แหละจะเป็นนิพพาน แต่เวลาก้าวออกทางปัญญาถึงขั้นอัตโนมัตติแล้ว อันนี้เหลวไหลทั้งนั้น มันก็หมุนตัวๆ ที่นี้ไม่รู้จักหยุดยั้ง ต้องรุ่งเอาไว้ที่นี้ นั่นละถึงขั้นมันไป

ที่นี้ความเพียรจะว่ากล้าหรือไม่กล้าฟังเอาซิ ลงเดินทางจงกรมแล้วโน่นถึงเวลาปิดกวาด ปิดกวาดก็เราอยู่คนเดียวนี้ ปิดกวาดก็แคบๆ บริเวณเท่านั้น ถึงจะเวลาไหนก็ตามความเพียรอยู่ในใจมันก็ไม่เคยละ เป็นความเพียรตลอดเวลา ท่านจึงเรียกว่าความเพียรอัตโนมัตติ นี่แหละที่พระโสณะท่านเดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตก จะไม่แตกได้ยังไงลงเดินจงกรมไม่มีเวล่ำเวลาเลย มีแต่กิเลสกับธรรมพืดกัน เหมือนกับนักมวยต่อยกัน เข้าวงในกันนั้นแหละ ใครจะไปคำนึงความเจ็บปวดแสบร้อนที่ไหนดนักมวยต่อยกัน อันนี้ระหว่างกิเลสกับธรรมพืดกันก็แบบเดียวกัน ไม่มีเวล่ำเวลาอะไรเข้ามายุ่งเลย ที่นี้เดินตั้งแต่โน้นจนกระทั่งถึงเวลาหยุดก็ชั่วโมงไม่เคยสนใจ แล้วไม่ได้เดินวันเดียวคืนเดียวเสียด้วยนะ เดินเป็นประจำทำเป็นประจำ ครั้นต่อไปๆ ฝ่าเท้ามันก็แตกละซิ ก็เดินไม่หยุดเดินทุกวันมันจะไม่แตกได้ยังไง เพราะความเพียรอัตโนมัตติ

ที่นี้เวลามันมาเป็นเข้าในหัวใจดวงนี้มันก็รู้อเอง ไม่ได้วัดรอย ถ้าลงได้ไปไหนแล้วเท่านั้นแหละอะไรมายุ่งไม่ได้ ที่นี้เมื่อเดินไปเดินมาหลายวันๆ เข้ามันจะไม่แตกได้ยังไง มันก็แตก ฝ่าเท้าแตก คือฝ่าเท้ามันเดินไปมันบางนะ หนึ่งเท้าเราหนึ่งฝ่าเท้านี้มันก็หนา นั้นแหละ แต่เดินไม่หยุดไม่ถอยมันก็บางเข้าๆ สุดท้ายมันก็ทะลุถึงเนื้อ เลยว่าฝ่าเท้าแตกความจริงมันบางเข้าไปๆ ทะลุถึงเนื้อนั่นเอง นั่น มันก็เป็นแล้วนี้เรา ไม่ได้เอามาคุย เรื่องน้ำเรื่องท่าเรื่องอะไรไม่เคยมี ถ้าลงได้ก้าวลงนั้นแล้วมันหมุนของมันตลอดเวลา ที่นี้เวลามาพักละซิ ฝ่าเท้านี้อกร้อนเหมือนไฟลนน้ำร้อนลวกนั้นแหละ อกร้อนจริงๆ ไม่ใช่ธรรมดา ไอ้โห ทำไมฝ่าเท้ามันถึงได้อกร้อนเอานักหนานะ คือมันบางพอแล้วนั้น มันเหลือแต่จะทะลุถึงเนื้อเท่านั้นเอง

แต่เรายังไม่แตกนะฝ่าเท้าเราบอกตรงๆ ที่นี้มันก็วัดกันได้เลย เอ๊ะ ฝ่าเท้านี้มันทำไมอกร้อนนัก จนกระทั่งได้เอาเท้ามาดูจริงๆ นะ ดูมันก็ไม่แตกเลยเอามือลูบลูบฝ่าเท้า โอ้ยเสียว คือมันบางพอแล้ว เอามือไปลูบๆ นี้เสียวๆ เจ็บเสียวแล้วเจ็บ อ้อเป็นอย่างนี้

เอง แต่ยังไม่แตก ที่น้ำมันก็วัดกันได้ซิ ว่าฝาเท้าแตกคือฝาเท้ามันทะลุถึงเนื้อ ท่านพูดอย่างนี้แหละ อ้อเป็นอย่างนี้เอง นี่มันถึงกันแล้ว

ถ้าความเพียรประเภทนี้แตกเราบอกได้ ถ้าความเพียรที่บังคับเฉยๆ ให้ฝาเท้าแตกนี้เราไม่อยากจะเชื่อ ไม่เชื่อ ถ้าเป็นความเพียรแบบนี้เชื่อทันที มันเป็นอัตโนมัติของมันตลอดเดินนี้ก็เอาอยู่นั่นฝาเท้าแตกได้ นี่ถึงขั้นหมุนที่จะออกจากกองทุกข์ทั้งหลาย หมุนแบบไม่หยุดไม่ถอยไม่หยุดเลย นี่เรียกว่าธรรมทำงานฆ่ากิเลสโดยอัตโนมัติ เช่นเดียวกันกับกิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์โดยอัตโนมัติของมันนั่นแล ไม่ผิดกัน ตรงกันเป้ง วัดกันได้ในหัวใจของเรา ถึงเวลามันหมุนของมันหมุนอย่างนั้น เป็นอัตโนมัติตลอด ถ้ากิเลสไม่ขาดสะบั้นเมื่อไรไม่มีคำว่าหยุด ต้องได้รั้งให้พักให้นอนให้เข้าสมาธิ ไม่อย่างนั้นมันจะเตลิดเปิดเปิง เพราะมันหมุนตลอดเวลา

ที่นี้พอถึงขั้นเต็มที่แล้ว กิเลสขาดสะบั้นลงไปจากใจหมดไม่มีอะไรเหลือแล้ว ที่จิตมันหมุนตัวๆ เป็นอัตโนมัติไม่ต้องบอก หยุดเองโดยอัตโนมัติเหมือนกัน ก็จะไปทำอะไรกับอะไร ถ้าพูดถึงว่าต่ออวยมัยนี่ก็คู่ต่อสู้มันก็หมอบราบแล้วมันจะไปต่อกับอะไรใช้ไหม อันนี้คู่ต่อสู้คือกิเลส ธรรมเป็นผู้ฟาดลงไป กิเลสขาดสะบั้นลงไปด้วยมหาสติมหาปัญญา ความเพียรทุกด้านนี้เป็นประโยชน์พยายาม เป็นเครื่องมือทำงาน พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วทำงานกับอะไร มันก็ปล่อยเองเครื่องมือเข้าใจใหม่ละ ปล่อยเอง ที่มันหมุนเป็นธรรมจักรอยู่นั้นปล่อยเองหยุดเอง

ให้มันรู้ชัดๆ ในหัวใจซิ จะไปถามใคร นี่แหละถึงขั้นที่เลิศเลอแล้วก็เรียกว่าพอความหิวโหยทั้งหมดเป็นเรื่องของกิเลส ธรรมนี้ก้าวขึ้นไป หิวๆ เพื่ออิมเพื่อพอ ก้าวพอถึงขั้นพอแล้วธรรมก็พอ วุสิต พุรหมุจริย กต กรณีย พรหมจรรย์คืองานการฆ่ากิเลสนี้ได้จับลั่นลงไปเรียบร้อยแล้ว งานที่ควรทำได้ทำเรียบร้อยแล้ว งานอื่นจะยิ่งกว่านี้ไม่มี นั่น ยุติเอง ธรรมจักรหรือกงจักรที่มันหมุนตัวเป็นเกลียวเป็นอัตโนมัติ หยุดหมด พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปจากหัวใจ ทุกสิ่งทุกอย่างหยุดหมด เป็นอัตโนมัติเหมือนกัน มันเห็นชัดๆ อย่างนั้นซิ

จากนั้นมาแล้วที่นี้จะฆ่ากิเลสตัวใดไม่มี บรรดาพระอรหันต์ที่บรรลุธรรมบั้งขึ้นมาตั้งแต่นั้นจนกระทั่งถึงชีวิตขาดสะบั้นลงไปเรียกว่าตายแล้วนิพพานเลย ไม่มีอะไรที่จะแก้ไขดัดแปลงจะเพิ่มเติมอีกแล้ว เรียกว่าพอ แล้วก็ไม่ได้ฆ่ากิเลสตัวใดอีกแล้วตั้งแต่กิเลสขาดสะบั้นลงไปจนกระทั่งถึงวันนิพพาน หมดงาน งานฆ่ากิเลสของท่านไม่มี จะบำเพ็ญเพื่ออะไรอีกท่านไม่มี นั่นแหละบรมสุขอยู่ตรงนั้น พอหมด คำว่าพอไม่ได้พอเหมือนโลกทั้งหลายพอกัน พอในแดนวิมุตติแดนนิพพานพอด้วยความเลิศเลอ นั่นมันต่างกันนะ พอ

เหล่านี้ฉันนี่พอเดี๋ยวก็ไม่พอแหละ หิวขึ้นอีก เช่นกินข้าว โอ้ เดี๋ยวนี้พอ สักเดี๋ยวตอนบ่าย หิวอีกแล้ว ถ้าวานอนก็เอา พอเสียนหมอนแตก อ้าว วันหลังหิวอีกแล้ว นั่น ส่วนพอในความบริสุทธิ์นี้ พอด้วยความเลิศเลอตลอดไปเลย เรียกว่านิพพานเที่ยง

หนีจากความพยายามไปได้ยังไง ต้องเป็นความพยายามบิ๊งบิ๊งกันสู้กันไปเรื่อย พอถึงขั้นก้าวเองได้แล้วอย่างว่าแหละนะ เวลาที่มันก้าวไม่ได้ก็ไสเข้าไปเรื่อย ไสเข้าไป ถลอกปอกเปิก ทีนี้พอก้าวออกได้แล้วก็อย่างที่ว่า ได้รั้งเอาไว้ นั่น เข้าใจนะ นั่นละคุณค่าแห่งความพากเพียรความพยายามของเรา แสดงให้เห็นชัดเจนในวาระสุดท้าย พอ บำเพ็ญความดีเมื่อเต็มที่แล้วพอ ส่วนความชั่วไม่มีพอ เอาอยู่นั้นก็ปักก็กลับก็ไม่มีพอ ทุกข์แล้ว ทุกข์เล่าอยู่ตลอดเวลา ทุกข์มากทุกข์น้อยทุกข์ตลอด แต่ส่วนด้านธรรมะ เอ้า ทุกข์ เวลาประกอบความพากเพียรยอมรับว่าทุกข์ พอถึงขั้นกิเลสตัวสร้างทุกข์ขาดสะบั้นลงไปแล้ว ทุกข์เพราะความเพียรก็ไม่มี ทุกข์เพราะกิเลสทำลายเราก็กไม่มี ธรรมานเราก็กไม่มี นั่นหมดพากันจำเอานะ เอาละพอ แล้วมีอะไรอีกล่ะ

ผู้กำกับ จากหนังสือพิมพ์ พิมพ์ไทย คอลัมน์วิจารณ์ธรรม วันจันทร์ที่ 2 ก.ค.

เสียนหนามตำตาพุทธศาสนิกชน

ทุก ๆ วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา ไม่ว่าจะเป็วันวิสาขบูชาหรือวันมาฆบูชาอะไรก็ตาม ณ หนูแก้ว จะต้องนำมาป่าวประกาศบอกให้พุทธศาสนิกชนได้ไปเข้าร่วมกิจกรรมทางพระพุทธศาสนาตามที่หน่วยงานต่าง ๆ ได้จัดขึ้นมิได้ขาด

แต่คราวนี้ขอบอกตามตรงว่า ผมไม่อยากจะเชื่อเชิญให้ใครเข้าไปร่วมกิจกรรมทางพระพุทธศาสนาในวันอาสาฬหบูชาทั้งที่จัดขึ้น ณ ท้องสนามหลวง หรือที่พุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม

ทั้งนี้และทั้งนั้นก็เพราะว่า ผู้ที่มีอำนาจบาตรใหญ่ในบ้านในเมืองเขามีให้เห็นความสำคัญเนื่องในวันอาสาฬหบูชาเท่าที่ควร ยิ่งคงปล่อยปละละเลยให้ผู้ที่เป็ "สังคัง" สรณัง คัจฉามิ (ก็พระเลว ๆ บางรูปนั้นแหละ) เข้าไปทำระยาตำบอนทำลายศาสนธรรมทางพระพุทธศาสนาในมณฑลพิธีท้องสนามหลวง อย่างไม่นึกละอายต่อสายตาผู้คน

ท่านพุทธศาสนิกชน ที่ไม่มีโอกาสจะได้เห็นพฤติกรรมอันเลวทรามของพระภิกษุสงฆ์บางรูป กับพวกที่เป็ชาวพุทธแต่เปลือกนอกบางคนเหล่านี้ ถ้าไม่เห็นได้ก็จะเป็นการดี เพราะหากได้เห็นเข้าเดี๋ยวจะพาลไม่ใส่บาตรทำบุญ แล้วพระสงฆ์องค์เจ้าจะเดือดร้อนกันไปใหญ่

งานวันอาสาฬหบูชาที่ท้องสนามหลวง ไ้พวกเขาทำลายศีลธรรมทางพระพุทธศาสนา มันตั้งแต่นั้นที่จัดเวทีอภิปรายตำพระสงฆ์องค์เจ้าฝ่ายที่พวกมันไม่ชอบทุกวันทุกคืน ใบปลิว โจมตีด้วยถ้อยคำหยาบคายอย่างเสีย ๆ หาย ๆ ถูกนำออกแจกจ่ายกันเกลื่อนกลาดท้องสนามหลวง

พวกมันเอาวันสำคัญทางพระพุทธศาสนาเป็นโอกาสในการโจมตี กับหมู่ชาวพุทธด้วยกันฝ่ายที่พวกมันไม่ชอบ ไม่มีการแนะนำให้ประพฤติปฏิบัติธรรมหรือถือศีลภาวนา หรือจะเทศน์สั่งสอนศีลธรรม ให้เป็นไปตามคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระบรมศาสดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

แบบอย่างนี้นะหรือ คือผู้ร่วมจัดกิจกรรมเนื่องในวันสำคัญอันยิ่งใหญ่ของพระพุทธศาสนาที่จัดขึ้นในใจกลางกรุงเทพมหานคร??

ที่เดินที่ของพระวัดป่าสายวิปัสสนากรรมฐาน ก็ยังโดนพวกมันเข้าข่มขู่คุกคาม นับตั้งแต่การจัดงานในวันแรก เจ้าคุณเทพเจ้าคุณมารที่เป็นพระผู้ใหญ่ทางสายการปกครององค์หนึ่งของกรุงเทพมหานคร ได้พาสัมครพรรคพวกเข้าไปรื้อป้ายเผยแพร่ธรรมด้านการถือธุดงค์ 13 ประการของเดินที่พระวัดป่า จนเกิดการขี้แยกันขึ้นอย่างซุลมุน

"คำว่าป่าให้เอาออกไปจากที่นี่ให้หมด ฉันที้แหละคือผู้รับผิดชอบในงานนี้ ใครจะมาใหญ่ไปกว่าฉันไม่ได้ ฉันบอกให้รื้อก็ตั้งรื้อออก หากยังไม่เอาออกฉันจะรื้อเดินที่" เป็นคำพูดที่ไร้เมตตาธรรมของพระวัดเมืองที่กระทำต่อพระวัดป่า ซึ่งต่างก็เป็นพุทธบุตรในพระศาสนาองค์เดียวกัน

นับเป็นเสี้ยนหนามที่ทิ่มตำลูกนัยน์ตาของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน !!

อย่าได้เข้าไปเห็นชะเลยจะดีกว่า !

วกมาเข้าเรื่องการข่มเหงรังแก ต่อสมเด็จพระสังฆบิดรของพวกเราชาวพุทธกันบ้าง ที่ผ่าน ๆ มาไอ้คนหัวเกรียนมันเข้าไปแสดงท่าที่ข่มเหงขึ้นน้ำพระทัยพระองค์จนถึงในห้องบรรทม เพียงแต่มันต้องการให้พระองค์ท่านลงพระนามในหนังสือที่มันอยากจะโชว์อ็อพเท่านั้น แม้พระเลขาจะเอ่ยปากร้องขอให้รื้อเอาไว้อ่อน วันหลังจะนำเข้ากราบทูลลงพระนามให้อย่างไรมันก็ไม่ฟัง มันดื้อรั้นจะเอาอย่างใจของมันให้จงได้ จนในที่สุดพระองค์ก็ลงลายพระหัตถ์ได้แต่เพียงคำนำหน้าเท่านั้น ?!

ช่างอัปรีchyจัญไรเสียจริง ๆ ครับท่านผู้ชม !

จรงูไว้เถิดว่าฟ้ามีตาเทวดามีพระเนตร ความชั่วช้าเลวทรามของไอ้คนหัวเกรียนคน นี้ไม่มีวันที่จะรอดพ้นสายพระเนตรพระกรรมแห่งฟ้าไปได้ นับต่อแต่นี้ไปอย่าได้หวังเลยว่า จะบุ่มบ่ามเข้าไปถึงพระวรกายของพระองค์อย่างใกล้ชิด

ใครหรือคณะใดที่อยากจะเข้าเฝ้ากราบฝ่าบาท ก็จะต้องมีเรื่องเสนอผ่านอย่างเป็นทางการ เป็นขั้นตอนเสียก่อน ไอ้ที่จะเคยอวดตนว่ากูนี้แหละใหญ่กว่าใครทั้งหมดนั้น ต่อไปนี้จะเข้าไปอวดเบ่งข่มเหงรังแกเหมือนเมื่อก่อนไม่ได้อีกแล้ว

การหมยมันปั่นมือว่าจะนำพระตราไปเก็บไว้ใช้เองก็หมดโอกาส !

จงทราบไว้ด้วยว่า ณ วันนี้ฟ้าได้ประทานภูมิคุ้มกันแด่พระองค์ท่านแล้ว จะมีก็แต่คนโง่ประเภทนี้เท่านั้นที่มีความคิดที่จะทำรบแม้กระทั่งกับวัดกับวัง ซึ่งไม่มีใครเขากล้า บังอาจ ! ??

ณ. หนูแก้ว

หลวงตา เข้าใจกันหมดแล้วก็ไม่มีอะไรละ ก็อ่านก็เข้าใจกันหมดแล้ว เราก็ไม่มีอะไร เขาก็ประกาศความจริงตามหนังสือพิมพ์เขา คือมันทนไม่ได้ละคนเรา แม้แต่เด็กมัน ก็ยังด่าได้ถ้าผู้ใหญ่ไปรังแกมัน เข้าใจไหม มันตัวเล็กๆ มันยังด่าได้ อันนี้คนเหมือนกัน หมดทำไม่จะไม่รู้ได้เห็นได้ ควรจะด่ามันก็ด่าได้เหมือนกันเข้าใจไหม ก็เท่านั้นแหละ

ผู้กำกับ อ่านแถมอีกวันสะ หนังสือพิมพ์ พิมพ์ไทย วิจารณ์ธรรม วันพฤหัสบดีที่ ๙ กันยายน ขึ้นห้วข้อว่า

“ทำไมกล้ากระทำถึงเพียงนี้”

วันนี้ท่านลองมาพิจารณาถึงความเป็นจริงในสังคมชาวพุทธของเราครับ คุณจะเชื่อไหมว่า สังคมชาวพุทธของเราในวันนี้กำลังตั้งอยู่บนความโกหกมดเท็จทั้งพระผู้ใหญ่สายอำนาจบางรูป และผู้ที่กุมบังเหียนบริหารงานพระพุทธศาสนาต่างกำลังใช้คำโกหกมดเท็จต่อสังคม และยังเหิมเกริมกล้าโกหกแม้แต่เบื้องบนเบื้องสูง สิ่งที่ประชาชนคนไทยทั้งชาติต่างยกยูนไว้เหนือเศียรเกล้า คำโกหกนี้ เริ่มด้วยการนำความเข้ากราบเรียนต่อผู้สนองเบื้องยุคลบาทว่า สมเด็จพระสังฆราชยังทรงมีพระอาการประชวร หากยังไม่มีผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนพระองค์ การพระศาสนาก็อาจติดขัดไม่ขับเคลื่อน และอาจเกิดความเสียหายต่อสังฆมณฑล

ครั้นเมื่อผู้สนองเบื้องยุคลบาท ได้นำความเข้ากราบบังคมทูลพระองค์ จึงทรงพระราชวินิจฉัยว่าก็เป็นสมควรที่จะตั้งให้เป็นคณะ เพื่อสนองงานสมเด็จพระสังฆราช

เสมือนหนึ่งเป็นคณะมนตรี แบ่งเบาพระภารกิจ เพื่อให้พระองค์ได้ทรงพักรักษาพระวรกายได้เต็มที่

ด้วยพระราชวินิจฉัยนี้เอง จึงเป็นที่มาของการออกคำสั่งประกาศแต่งตั้งผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช โดยคนหัวดำและคนหัวโล้นห่มเหลืองบางคนบางพวก ถ้ามองว่าที่แต่งตั้งกันขึ้นมาเองนั้นต้องตามพระราชประสงค์หรือไม่ มีกฎหมายอะไรที่ให้อำนาจคนหัวดำๆ แต่งตั้งผู้ปฏิบัติหน้าที่ ครั้นเมื่อแต่งตั้งไปแล้ว ได้มีพระราชกระแสตรัสถามมาว่าทำไมถึงแต่งตั้งเช่นนั้น หัวเรือใหญ่ในฟากระฐบาลก็กราบบังคมทูลตอบไปว่า เป็นแค่เพียงปฏิบัติหน้าที่แทนชั่วคราวเท่านั้น คำว่าผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราชก็เพื่อให้เป็นคำที่ถูกต้องตามกฎหมาย ส่วนตำแหน่งสมเด็จพระสังฆราชยังคงอยู่เหมือนเดิม กล้ามตแข็ง แม้แต่เบื้องบนเบื้องสูง

แท้ที่จริงแล้วการแต่งตั้งนั้นไม่ใช่เป็นการปฏิบัติหน้าที่แทน และไม่มีคำว่า "แทน" แม้แต่คำเดียว ในเมื่อพระองค์ยังทรงมีพระชนม์ชีพอยู่ การปฏิบัติหน้าที่แทนพระองค์ควรจะต้องให้คำว่า "ปฏิบัติหน้าที่แทน" ถึงจะถูก ซึ่งถูกทั้งวิธีปฏิบัติของทางราชการ และถูกทั้งโบราณประเพณี หลายครั้งที่นายกรัฐมนตรีไม่อยู่ในประเทศ รองนายกรัฐมนตรีที่รองๆ ลงมา จะต้องใช้คำว่า "ปฏิบัติราชการแทน" นายกรัฐมนตรีเท่านั้น แล้วใครไปเอาวิธีปฏิบัติเยี่ยงนี้มาจากใครตเหง้าเหล่าใคร ทำไมถึงเอามาปฏิบัติต่อองค์สมเด็จพระสังฆราช

เมื่อการแต่งตั้งผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราชหมดอายุลง คนหัวดำๆ ก็นำความขึ้นกราบบังคมทูล เพื่อขอพระมหากรุณาธิคุณโปรดเกล้าฯ ตราพระราชกำหนด โดยเน้นถึงความจำเป็นที่ต้องเร่งตราพระราชกำหนดว่า เพื่อเป็นกฎหมายที่เปิดทางให้สามารถพิจารณา "เลือก" ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนเป็นองค์คณะได้ เนื่องจากกฎหมายเดิมไม่ได้เขียนให้ "เลือก" เป็นองค์คณะ

ครั้นโปรดเกล้าฯ ลงมาแล้ว ที่ประชุมมหาเถรสมาคมจึงพิจารณา "เลือก" สมเด็จพระราชาคณะที่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้จำนวน 7 รูป ให้เป็น "คณะผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนสมเด็จพระสังฆราช" และคณะผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนฯ ได้พิจารณาเลือกให้สมเด็จพระพุฒาจารย์ (เกี่ยว อุปเสโณ) วัดสระเกศ ให้เป็นประธานคณะผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนสมเด็จพระสังฆราช มหาเถรสมาคมได้ดำเนินการโดยถูกต้องตามกฎหมาย แต่คนหัวดำๆ กลับดันไปเขียนเป็นมติมหาเถรสมาคม ให้เป็นการแต่งตั้งคณะผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราชและนำไปประกาศในราชกิจจานุเบกษา ว่า ให้สมเด็จพระพุฒาจารย์มีอำนาจ

ลงนามในฐานะ ผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช แทนคณะผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช

ไม่มีกฎหมายข้อไหนที่ให้อำนาจมหาเถรสมาคมแต่งตั้งตนเอง จะมีก็แต่ให้มีอำนาจพิจารณา "เลือก" คณะผู้ปฏิบัติหน้าที่ฯ และเมื่อเลือกเป็นองค์คณะได้แล้วผู้ที่ลงนามแทนคณะก็ควรจะใช้คำว่าลงนามในฐานะประธานคณะผู้ปฏิบัติหน้าที่ฯ หลังการประชุมมหาเถรสมาคมในวันนั้น พล.ต.ท.อุดม ได้ปฏิเสธที่จะตอบคำถามแก่ผู้สื่อข่าวที่รุมกันถามว่า มหาเถรสมาคมได้พิจารณาเลือกใครบ้างเป็นคณะผู้ปฏิบัติหน้าที่ฯ "ผมยังตอบไม่ได้ ขอให้耐心等待บ้างมตุลก่อน ต้องรอโปรดเกล้าฯลงมาก่อนถึงจะบอกได้"

ที่พูดโกหกออกมานั้นเป็นเวลากว่า 5 โมงเย็น แต่มีประกาศนามลงในราชกิจจานุเบกษาในวันเดียวกัน เขาเอาเวลาไหนนำขึ้นทูลเกล้าฯดังที่พูด

ณ. หนูแก้ว

ผู้กำกับ มีปัญหาจากอินเทอร์เน็ต ข้อหนึ่งครับ

หลวงตา เออว่ามา ฟังให้สบายหูสักหน่อยเถอะ แหมฟังแล้วล้างหูทั้งวันก็ไม่สะอาด ฟังแต่ของสกปรกรกรุงรังเหลือเกิน ฟังแล้วล้างหู ๕ วันก็ไม่สะอาด

ผู้กำกับ ปัญหารธรรมะจากเว็บไซต์ของหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ถามว่า ตอนนั่งสมาธิกำหนดพุทโธ ตูมหายใจเข้าออก จนรู้สึกมีสมาธิถึง เกิดสภาวะในแต่ละครั้งที่นั่งสมาธิไม่เหมือนกัน เช่น เสียงลมหายใจดังมาก ๆ ในหู บางครั้งเหมือนร้อนตามท่อนแขน ร่างกายบิดเบี้ยวเหมือนคนแก่ แต่มีอยู่ครั้งหนึ่งนั่งสมาธิแล้วรู้สึกตัวเองไม่สงบ ก็บอกตัวเองว่านอนดีกว่า แต่พอล้มตัวนอนกำหนดพุทโธไม่ก็อึดใจ รู้สึกเหมือนมีลมหายใจในหู ร่างกายท่อนขาเหมือนลอยจากที่นอน แต่หูก็สึมตามองดูขาตัวเอง ซึ่งมันก็ยังอยู่บนที่นอนค่ะ มันเบาเหมือนตัวเองจะลอยได้

ขอกราบนมัสการเรียนถามหลวงตาค่ะ ถ้าเกิดแบบนี้ควรใช้หลักธรรมข้อไหนพิจารณา อย่างเช่นสภาวะที่รู้สึกร้อนที่ท่อนแขน ร่างกายบิดเบี้ยว ตอนนั้นหนูพิจารณาดูร่างกายที่เปลี่ยนแปลงไป แล้วก็บอกกับตัวเองว่าไม่เคยมีใครตายเพราะนั่งสมาธิ จะขอตายถ้าปฏิบัติธรรม จนออกจากสมาธิรู้สึกที่ตัวเองเกิดปีติมากค่ะ สดชื่นอย่างไม่เคยรู้สึกมาก่อน หนูปฏิบัติแบบนี้ถูกทางหรือยังคะ (จาก ไอ พี สตาร์)

หลวงตา เออ ถูกแล้ว ฟัดมันไปเรื่อย ๆ นะ เขาทำงานทำการมีแ่งมีงอนมีหลายสันพันคม เขาทำกันทั่วโลก อันนี้เราทำงานภาวนาก็เป็นแบบนี้เหมือนกัน เหมือนกันกับโลกเขาทำ นี่คืองานของธรรม ฟาดมันลงไปนะ เอาหมอนห่าง ๆ หน่อยหมอนนะ เตี่ยวเอา

หมอนมามัดติดคอเข้าอีกนะ วิธีการของภาวนาเป็นยังไงๆ ก็เหมือนกับวิธีการเขาทำงานทางโลกนั้นแหละ ทุกสิ่งทุกอย่างเขาก็ทำด้วยกัน รู้ด้วยกันนั้นแหละ เขาก็ไม่เห็นมาถามกัน อันนี้ก็เอา ไม่จำเป็นต้องมาถามทุกแง่ทุกมุมละ ชี้แจงตอบ เอาละพอ เท่านั้นละ ทีนี้ให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz